

ПО ЗАЛУДНОТО БАРАЊЕ ЗДРАВСТВЕНА ПОМОШ ЗА ПОЧИНАТИОТ СЛИКАР ТОМО ВЛАДИМИРСКИ

Градската болница: Не сме виновни

Требаше да умре еден познат човек, па да излезе еден вистински срам на видело. Да се покаже уште еднаш лицето на она здравство, што нема никаква врска со парите, со здравствените проблеми туку чисто она етичкото и човечното. Томо Владимирски, познат сликар умре речиси пред вратите на Интерната клиника во Скопје, откако неговите пријатели тешко болен на умирање го „прошетаа“ низ три здравствени установи во кои не бил примеа.

Сакавме да го провериме се она што се случи кога пријателите на починатиот сликар барале здравствена помош за да го спасат болниот. Меѓутоа изјавите на здравствените установи каде е барана помош и оние што му помагале сосема се разликуваат.

Вчера по телефон управникот на Станицата за брза помош ни рече:

— За случајот на смртта на Томе Владимирски точно е дека е барано помош од службата за Брза Помош. Меѓутоа кога е побарана помошта ни една кола не била слободна веднаш да замине на местото на несреќата. Подоцна е издаден налог една кола на Брза помош да замине кај Каменит мост (каде се наоѓал болниот) (п. д.).

Според зборовите на управникот д-р Хаџивасилев наводно екипата на Брза помош кога дошла кај Ка

менит мост човекот во „Ами 8“ веќе бил однесен.

Во Градската болница во Скопје беа вчудоневидени. И професорот Пановски и лекари од колективот тврдеа дека нивната техника на работа е таква да не се враќа ниту еден пациент ако е итен. Дури според нивни зборови тие со денови лекувале болни во кома за кои немале ниту основни податоци. Лекувале и примаат повредени и болни без оглед дали стапува збор за хируршка или друга интервенција.

Всушност велат во болницата вистина е дека пред вратата на Болницата се случила една мала сцена. Имено еден човек се обрнал кон една жена што била во бел мантил. Меѓутоа, за да биде несреќата поголема тоа била лекар на специјализација која што истиот ден стапила на работа. Таа му рекла дека е нова и дека не знае ништо

и затоа тој да се јави на портирот. Во меѓувреме дојдениот, веројатно брзајќи поради тешката ситуација на Владимирски, почнал да се расправа со неа. Тогаш тука се нашол д-р Галиќ кој заминавал дома од дежурство и почнал да ја брани лекарката. Дошло до мала расправија и се завршило на тоа. Оттука Томе Владимирски го пренеле на Интерната клиника! Но во целата расправија, тврдат во Градската болница не станало збор за немање упат. Но, останува чудно зошто не го примиле и зошто тој заминал за Интерна клиника.

Дури да е сето ова што го тврдат во двете здравствени установи така, не провејува ли она што е основно во медицината: да му се помогне веднаш на оној кому му е итна медицинска помош. Во триаголникот меѓу Градската болница, Станицата за брза помош и Интерната клиника, кој сега да си натовари на својата совест еден човечки живот. Во случајот се работи за човек што е познат. Што со оние граѓани кои не се познати? Што со нивните молби, барања за да добијат итна медицинска помош? Да го избришеме се она во што моментно е завиткано здравството. Но и етиката не е ниту сондата од некакви норми, пари, ниту проблеми. Тогаш вината е во самите нас.

J. M. Ивановска